

Geesten van HET ZUIDEN

Angie Fox

Geesten van het zuiden

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing

Auteur: Angie Fox

Omslagontwerp: Jen Minkman

Vertaling: Mandy van Oirschot

Redactie: Berry Minkman & Marieke Veringa

Eerste uitgave oktober 2023

NUR 340 / 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Ik woonde in een schitterend vooroorlogs huis. Niet te groot. Zeker niet te klein. De witte zuilen aan de voorkant voegden wat flair toe, ondanks dat ze hier en daar waren afgebladderd. De veranda zag er uitnodigend uit al was hij wel een beetje verweerd. In de loop der jaren had mijn familie het landgoed rondom het huis stukje bij beetje verkocht, met als gevolg dat de uitgestrekte perzikboomgaard, en zelfs de indrukwekkende oprit, nu volstonden met nette bungalows aan weerszijden van de lange weg die naar het huis voerde.

Oma had weleens gezegd dat roddels alleen maar nog sneller de ronde deden doordat de huizen tegenwoordig zo dicht op elkaar werden gebouwd. Daarop zei ik altijd dat de brave inwoners van Sugarland in Tennessee daar geen enkele hulp bij nodig hadden.

Toch hield ik van deze plek.

En ik had er een pesthekel aan dat ik hier weg moest.

‘Is er iemand?’ riep mijn beste vriendin, Lauralee, vanaf de voorzijde van het huis. ‘Verity, ben je thuis?’ Ze klopte een paar keer op de

voordeur, alleen uit beleefdheid, en niet omdat het zinvol was, want de deur stond al open.

Het was die middag bloedheet geweest en ik kon het me niet veroorloven om de airco aan te zetten. Ik verwelkomde elk koel briesje dat ik kon krijgen.

‘Ik zit in de serre,’ riep ik. ‘Een potje zielig te doen,’ voegde ik er nog aan toe, aangezien de ooit zo imposante ruimte nu helemaal leegstond, op een koelbox vol ijsblokjes, mijn theefles en een ingezakte slaapbank na die ik tweedehands van mijn oude kamergenoot aan de Universiteit van Mississippi had gekregen. De muren met het roze behang en sierlijke houtaccenten kwamen wel heel vreemd op me over zonder de vloerkleden en meubels; de kamer deed denken aan een koningin die van haar juwelen was beroofd.

Gisteren had de leegverkoop plaatsgevonden en ze hadden de hele boel meegenomen. De aasgieren.

‘Ik vind het zo erg voor je.’ Lauralee’s stem echode door de lege ruimte. Ze liet haar tasje en stoffen boodschappentas van haar schouder glijden en op de vloer vallen. Toen sloeg ze een arm om me heen en drukte ze me tegen zich aan. De krullen in haar staart kwamen kietelend tegen mijn wang aan.

Ik keek omhoog, naar het lelijke zwarte gat waar tot voor kort meer dan honderd jaar lang een kristallen kroonluchter had gehangen. ‘Dank je.’ Ik had het inmiddels geaccepteerd. Echt waar. Ik draaide me om en keek recht in haar babyblauwe ogen. ‘Ik zou nog liever in een papieren zak gaan wonen als dat inhield dat ik niet met die eikel hoefde te trouwen

Mijn vriendin hield me op armslengte en stopte een pluk haar achter mijn oor. ‘Het ziet er naar uit dat hij je daar dadelijk nog aan gaat houden ook.’

‘Dat klopt. Maar ik ga het hier niet bij laten.’ Ik weigerde het zelfs maar te overwegen.

Afgelopen mei had ik een schandaal veroorzaakt in ons stadje toen ik de man die in wel drie gemeentes als de meest begeerde vrijgezel werd gezien de bons had gegeven – en voor het altaar nog wel. Het was een ramp geweest. Twee oude vrouwtjes waren flauwgevallen en pardoos uit de kerkbank voor de Zuidelijke Erfgoedvereniging geschoven. Toen was Beaus moeder tegen de grond gegaan, waarbij ze een prachtig hortensia bloemstukje in haar val had meegenomen. Ik had me stiekem afgevraagd of Mevrouw Leland Herworth Wydell III het niet uit kon staan dat iemand anders eens in de schijnwerpers stond, zelfs op het moment dat haar eigen zoon de ultieme vernedering onderging.

De waarheid was dat hij het aan zichzelf te danken had. Maar als je de verdere details niet wist, kan ik me voorstellen dat het best schokkend overkwam.

Ik had het verhaal aan bijna niemand verteld om mijn zusje verdriet te besparen.

Lauralee beet op haar lip en keek naar de schamele dingen die nog wel in mijn huis stonden. ‘Zeg alsjeblieft dat je er gisteren wel een behoorlijk bedrag aan hebt overgehouden.’

‘Jawel.’ Ik had alles verkocht wat er te vinden viel en enkel het absoluut noodzakelijke voor mezelf gehouden, namelijk mijn slaapbank, de paarden trouwring van mijn grootmoeder en de quilts die ze voor me gemaakt had. Het had me fysiek pijn gedaan. Ik had herhaaldelijk tegen mezelf moeten zeggen dat het maar meubels en kleren waren. *Spullen*. Ik had mijn gezondheid nog. En mijn vrienden. En mijn familie, niet te vergeten. Ik ging met mijn hand naar mijn nek, waar ik altijd aan de ketting met kruisje van mijn grootmoeder voelde, die zij ook had gedragen toen ze mijn leeftijd had. Het delicate antieke juweel met goud en zilver en filigraan smeedwerk was nu in handen van

mijn bijna-maar-net-niet-schoonmoeder. ‘Ik kom nog steeds meer dan twintigduizend dollar tekort.’

Ik keek rond in de ooit zo imposante en nu lege achterkamer die als gezinskamer had gediend. Ik probeerde het lege gevoel in mijn maag te negeren. Morgen kwam mijn voorouderlijk huis op de markt. Ik liet een trillerige zucht ontsnappen. ‘Het is misschien dom, maar ik blijf maar hopen op een wonder.’

Een verborgen schat op zolder. Goud onder de trap. Er gebeurden weleens gekkere dingen, toch? Ik wilde dit huis absoluut niet kwijtraken. Ik kon het gewoon niet.

Lauralee sloeg haar arm om mijn schouder en drukte me tegen zich aan. ‘Je komt er wel doorheen. Dat heb je altijd nog gedaan,’ zei ze op zo’n manier dat ik de indruk kreeg dat ze dat ook echt geloofde. Ze nam het vier meter hoge plafond en de sierlijsten in zich op. ‘Met het geld dat je over hebt van de verkoop, kan je met alles lekker opnieuw beginnen.’

Opnieuw beginnen. Er moest inderdaad *iets* in mijn leven veranderen. Maar toch...

‘Ik kan niet geloven dat het allemaal weg is.’ Dat wat in meer dan een eeuw bij elkaar was verzameld was binnen een dag helemaal uit elkaar gevallen. ‘Behalve dat dan,’ zei ik, wijzend naar de afschuwelijke vaas die op de schoorsteenmantel stond.

Mijn vriendin trok een gezicht. ‘Die is me nog nooit eerder opgevallen.’

Hij zou je zeker zijn opgevallen als hij niet op zolder had gestaan’, legde ik uit. ‘Waar hij ook thuishoort.’ De groene steentjes rondom de bovenrand waren nog wel mooi, maar het grove, handgeschilderde tafereel eronder ontsierde het koperen oppervlak, en in het onderstuk zat een flinke deuk. Het curieuze oude ding hoorde helemaal niet thuis op de fraaie marmeren schouw met gegraveerd bloemen- en kolibriepatroon in de hoekjes.

‘Jemig.’ Lauralee liep dichterbij om er eens beter naar te kijken. Ze probeerde het monsterlijke ding op te tillen, maar veranderde toen van gedachten. Het was zwaarder dan het eruitzag; de vaas was breed aan de bovenkant, werd naar beneden toe steeds smaller en rustte op een brede basis. Eigenlijk had hij meer weg van een antieke Griekse urn. Ze richtte zich tot mij. ‘Is het een kwispedoor?’

‘Ik denk dat het een vaas is,’ zei ik toen ik naast haar stond. ‘Ik heb hem van Beau gekregen. Hij noemde het een historisch erfstuk. Achteraf gezien denk ik dat hij er gewoon vanaf wilde.’

In het begin van onze relatie gaf Beau me weleens cadeautjes die echt gemeend waren – een gedroogde bloem van de picknick op onze eerste date, een klein notitieboekje met een *inside joke* van ons op de binnenkaft. Daarna werden het nog even snel gehaalde boeketjes van het tankstation.

En voorwerpen zoals dit.

‘Het is spuuglelijk,’ zei Lauralee.

‘Een waar gedrocht inderdaad,’ zei ik. Anders had hij me wel gevraagd om hem terug te geven toen ik hem de verlovingsring teruggaf. ‘Wil jij hem?’ vroeg ik, en ik draaide de ingedeukte kant naar haar toe.

Mijn vriendin snoof. ‘Alleen als ik je ex ermee voor het hoofd mag slaan.’

Ik schonk haar een samenzweerderige grijns. ‘Zou je dat echt doen voor mij?’

Ze trok haar delicaat opgemaakte wenkbrauwen op. ‘Er is werkelijk niets dat me meer plezier zou doen,’ zei ze met dat zuidelijke accent, die je de indruk gaf dat ik haar een *mint julep* op de veranda had aangeboden.

‘Ik kan hem ook gewoon wegdoen.’ Ik had nog een vuilnisbak over.

Ze wuifde mijn suggestie weg. ‘Laat hem toch staan. Het is een *eyecatcher*. De enige die je hebt. Kijk.’ Ze schuifelde in de richting

van de verkleurde vlek waar mijn moeders kristallen zwaan altijd had gestaan. ‘Dan kijken mensen naar de openhaard in plaats van die lelijke slaapbank.’

‘Bedankt dat je me eraan herinnert dat ik in de woonkamer slaap.’ Ik ging echt niet die hele slaapbank de trap op tillen.

Ze liep terug naar de andere kant om haar stoffen boodschappentas van de vloer te rapen. ‘Misschien verzet dit je zinnen.’ Ze hield een fles Malbec omhoog.

‘Dat wil ik wel,’ zei ik, en stond direct bij haar, hoewel ik dan wel moest toegeven dat het glasservies met Beau was meegegaan.

Ze gaf de fles en de opener aan mij en haalde een paar plastic wijnglazen uit haar tas. ‘Mijn kinderen hebben de onderzetters gebruikt om frisbee mee te spelen, maar ik dacht niet dat je dat erg vond.’

Ik draaide de flesopener in de kurk. ‘Wie had er gewonnen?’

‘Geen idee.’ Ze stak beide glazen naar voren en ik goot ze vol.

De normale tijd voor drankjes in het oude Zuiden was allang voorbij. De zon begon zelfs al onder te gaan.

‘Zullen we dan maar op de grond gaan zitten?’ vroeg ik, een beetje aangedaan door hoe onwerkelijk alles aanvoelde.

Lauralee gaf me een glas aan. ‘Uiteindelijk komen we daar toch wel terecht,’ zei ze, en we gingen allebei zitten.

Ik rook het poetsmiddel met citroengeur en het oude hout toen ik mijn benen over de vloer uitstreekte die ik met zoveel liefde geschrobd had. We leunden met onze rug tegen de stucmuur en nipten aan onze wijn, terwijl de schaduwen in de kamer steeds langer werden.

Ik had namelijk ook geen lampen meer.

‘Denk je ooit weleens aan wat er had kunnen gebeuren als ik nooit terug naar huis was gekomen?’ vroeg ik haar.

Ik had naar de grote stad kunnen verhuizen nadat ik aan de kunstacademie afstudeerde. Mijn vader stierf toen ik van de basisschool

kwam en mijn moeder was niet lang daarna hertrouwd. Mijn zusje switchte van de ene naar de andere universiteit. Ik had een baan bij een reclamebureau kunnen zoeken, of bij een groot bedrijf met een eigen afdeling grafisch design. Dan was ik ergens anders geweest toen Beauregard Buford Wydell besloot dat het tijd was voor een echtgenote.

Het huis zou al die tijd onbewoond zijn geweest, maar dan was het tenminste wel van mij gebleven.

‘Jij hoort hier, Verity,’ zei ze simpelweg, alsof dat de enige waarheid was.

Ze sloeg de spijker op zijn kop. Ik hield van dit stadje en van mijn huis. Er was voor mij nooit een andere optie geweest. Zonder mijn wortels en de erfenis zou ik verloren zijn.

Oma had het ook geweten. Daarom liet ze het huis aan mij na toen ze doodging. De rest van het landgoed was voor mijn moeder, die er een camper van kocht om samen met mijn stiefvader het avontuur op te zoeken; en voor mijn zus, die met haar aandeel haar meerdere semesters in het buitenland en half afgemaakte studies betaalde.

Dit was, werkelijk waar, mijn plek al voordat oma het officieel maakte.

Ik nam een extra grote slok wijn en Lauralee’s telefoon ging af. Ze gaf me haar glas en trok haar smartphone uit haar achterzak. Het scherm verlichtte haar hartvormige gezichtje en ze fronste om wat ze las.

‘Problemen thuis?’ vroeg ik terwijl ze haar berichtjes doornam.

De lijntjes bij haar ooghoeken werden diepere rimpels en ze zuchtte. ‘Het is van Grote Tom. Tommy Junior is weer eens met zijn hoofd tussen de trapspijlen vast komen te zitten.’

Ik had meer medeleven moeten veinzen, maar dit gebeurde minstens een keer per maand. Dat kind kwam altijd ergens in vast te zitten. ‘Moet je weg?’

‘Nee.’ Ze pakte haar wijnglas uit mijn hand. ‘Grote Tom heeft het onder controle.’ Ze hield haar glas vast als een diva op een cocktailparty. ‘Goh, als ik thuis was geweest, had ik hem toch gebeld. Hij krijgt de spijlen er veel beter af dan ik.’

Ik probeerde het me in te beelden, maar dat lukte niet. ‘Ik krijg het idee dat jij meer behoefte hebt aan die wijn dan ik.’ Ze had vier kinderen die allemaal jonger dan zeven waren – allemaal jongetjes.

Ze schonk me een blik alsof ik flauwekul uitkraamde en leunde tegen de muur. ‘Alleen bij de eerste twee kinderen raakt het je nog. Daarna ben je eraan gewend.’

Ik besloot haar op haar woord te geloven.

De zon scheen schuin op de lelijke vaas en op zo’n manier door de stofdeeltjes in de lucht eromheen dat die net tientallen mini-vuurvliegjes leken. Het koper zelf glinsterde nauwelijks.

‘O mijn God...’ zei Lauralee, die naar voren leunde, met haar glas in haar hand. ‘Wat goor,’ zei ze genietend.

‘Ik heb het stof ook gezien,’ zei ik tegen haar. Ik nam me voor nog even goed te schrobben voor het open huis van morgen.

Maar ze was al half overeind gekomen. ‘Nee. Die beschildering is goor. Als in seksueel getint.’

‘Echt niet.’ Ik sprong bijna van de vloer op om eens goed te kijken.

‘Het is zo slecht dat het geniaal is.’ Ze lachte en ik trok de vaas van de schouw. ‘Ik snap niet dat ik het niet eerder opmerkte. Nu ik het wel zie, zie ik niets anders meer.’

‘Waar dan?’ vroeg ik. Ja, er stonden een paar opvallend vormgegeven krullerige dingen op in een soort art-deco-stijl. Ze stelden amper iets voor. Het leken mensen die aan het dansen waren. Of niet misschien.

Mijn vriendin rolde met haar ogen. ‘Is het echt zo lang geleden sinds je met iemand het bed in bent gedoken?’

‘Ik heb het recht om te zwijgen.’ Ik hield de vaas in het licht van de ondergaande zon bij het raam. Ik ging met mijn vinger over de grove schildering. Toen zag ik het – een meisje en een jongen... en nog een jongen. Hoe werkte dat eigenlijk precies?

‘Ze gaan van bil,’ zei Lauralee, die vlak naast me kwam staan om er nog eens goed naar te kijken. ‘Het is een billenvaas.’

Ik hield mijn gegrinnik in. ‘Zie je al voor je dat Beaus moeder dit in haar huiskamer heeft staan? Misschien weet ze maar al te goed wat dat meisje met die twee jongens doet.’

‘En volgens mij staat er een geit bij,’ voegde Lauralee eraan toe.

‘Nee.’ Ik trok de vaas dichterbij mijn gezicht toe.

‘Daar had ik je.’ Ze lachte.

Dat had ze gedacht.

‘Wacht maar tot de oude zeurpieten dit zien,’ zei ik. Want dat zouden ze. We gingen morgen meer dan genoeg pottenkijkers krijgen.

Luralee stootte vriendelijk tegen mijn arm. ‘Misschien dat je hen er even op moet wijzen. Ze zullen geschokt zijn en klagen, maar stiekem vinden ze het geweldig.’

De telefoon van mijn vriendin ging weer af. Ze keek erop en deze keer slaakte ze een diepere zucht. ‘Verdorie.’

‘Problemen?’

Ze hield haar telefoon omhoog en liet me een foto zien van haar vijfjarige zoon die naast een bergje puin zat en breed grijnsde. ‘Hiram heeft een schroevendraaier te pakken gekregen en de grote klok in de hal uit elkaar gehaald terwijl Tom met de trapspijlen bezig was. Ik kan maar beter gaan.’

Een doorsnee dag in het huis van de familie Clementine. Ik omhelsde haar. ‘Bedankt voor al je steun.’

Ze knuffelde me stevig. ‘Bedankt voor de lachbui.’ Ze trok zich glimlachend los. ‘Ik hou van je, meissie.’ Haar kin ging naar beneden. ‘En ik ben wel blij dat je naar huis bent gekomen.’

Ze was een echte vriendin en daar was ik haar dankbaar voor. ‘Ik ook.’

Toen ze weg was, nam ik de vaas van de schouw en ging ik er met mijn vinger overheen. Jongen, meisje... en dat zou echt een geit kunnen zijn. Ik glimlachte bij mezelf. Lauralee had gelijk. Ik ging hier doorheen komen, ondanks wat Beau, zijn moeder en al die anderen verdomme mochten denken.

Ik ging sterk zijn. Vrij. Misschien niet even vrij als die gelukkige loltrappers van op de vaasschildering, maar ik ging hoe dan ook een nieuwe vrouw zijn. De vrouw die ik wilde zijn.

Ik maakte de top van mijn duim nat en wreef daarmee het stof van de rand. Toen ik dat zo deed, verschoof er binnenin iets. Vreemd. Ik haalde het bronzen dekseltje eraf en zag dat er een laag potgrond van wel minstens zeven centimeter in zat.

Nou ja, dat was ook niet zo verwonderlijk. Er was al in tijden niemand meer geweest die de moeite had genomen om dat ding schoon te maken of wat genegenheid te tonen.

Geen probleem. Ik kon hem mee naar buiten nemen en uitspoelen met de tuinslang. Ik zou hem met de deuk naar de muur toe zetten en dan kon dit kleine stukje vergane glorie misschien doorgaan voor iets wat het kopen waard was.

Ook was het nu een goed moment om Lucy op te sporen. Dat gluisperige kleine stinkdiertje zou het liefst de hele nacht de burens de schrik van hun leven bezorgen, als ik het haar toestond.

Ik liep langs de hordeur en zag dat ze niet in haar bedje op onze brede achterveranda lag. Ook zag ik haar, toen ik het trapje af stapte, niet onder haar favoriete appelboom zitten – die zij waarschijnlijk zag als een plek waar lekkere snacks zomaar uit de hemel kwamen vallen. Na nog wat zoeken, trof ik Lucy aan terwijl ze lag te zonnebaden op de stenen tegels langs de rozentuin achter het huis.

Zodra ze me zag, rolde ze van de tegel en kwam ze met haar rug in het gras terecht. Ze liet een opgewekte, stinkdierachtige grom horen en waggelde regelrecht op me af. Ik vond haar manier van lopen leuk, met haar kopje naar beneden gehouden en haar kleine lichaam dat bij elke stap mee schudde. Het was het schattigste dat ik ooit had gezien.

‘Hé, lief schatje.’ Ik ging op een knie zitten om haar gedag te zeggen. Ze duwde haar hele snuit in mijn handpalm en draaide toen haar hoofd zodat ik haar gemakkelijk kon aaien, waarna ze hese, spinnende piepgeluidjes maakte. Ze had de allerzachtste wangetjes. Daar aaide ik haar eerst en daarna over haar nek en tussen haar oren, op zo’n manier dat ze met haar rechterachterpoot ging stampen. ‘Ben je van je laatste dag in het huis aan het genieten?’

In een appartement ging het gewoonweg niet hetzelfde zijn voor Lucy. Ik had een plek gevonden waar ze exotische huisdieren toelieten, maar geloof het of niet, de mensen daar hielden er een zeker vooroordeel tegen stinkdieren op na. Ondanks dat ik de geurklieren van mijn kleine Lucy weg had laten halen, waren ze nog niet overtuigd. Ze wilden dat ze ophield te zijn wie ze was.

De arme schat.

Ik moest ook wat dingen gaan aanpassen als we eenmaal verhuisd waren. Ons nieuwe thuis, in wooncomplex The Regal Towers, was in

wezen een oude vierkamerflat naast het spoor. De flat lag er zelfs zo dichtbij dat de ramen trilden elke keer als er een trein langskwam. De deuren waren van multiplex. Ik was er niet zeker van of dat wettelijk was toegestaan, maar ik hoefde niet te verwachten dat de beheerder er iets om gaf. Morton Davis, huisjesmelker van de bovenste plank, had me aangeboden het appartement voor mij gereserveerd te houden omdat we van groep een tot en met acht bij elkaar op de Stonewall Jackson Basisschool in dezelfde klas hadden gezeten. Ik wist dat het beschikbaar was omdat niemand anders die flat wilde.

Ik moest en zou me hieraan onttrekken.

Lucy krulde zich tegen me aan en probeerde over mijn been te klimmen om dichterbij te komen.

‘Wil je helpen?’ vroeg ik. Ik gooide de inhoud van de vaas op oma’s rozenstruiken en lette er goed op dat Lucy niets over zich heen kreeg. Ze rook aan het kleine bergje en nieste.

‘Zeg dat wel.’ De grond was los en droog, wat ik fijn vond. Ik had gehoord dat zoiets goed was voor de wortels.

Het kon in ieder geval zeker geen kwaad.

Toen de laatste fijne stofdeeltjes in de lucht waren neergedwarreld, spoot ik de vaas uit en goot ik het water over de rozen. Dat hadden ze nodig. Ik had ze de afgelopen tijd nogal verwaarloosd.

‘Hoe voelt dat?’ vroeg ik aan mijn klimop.

Een koud briesje zorgde voor een rilling over mijn ruggengraat en ik kreeg kippenvel over mijn armen. Ik schrok ervan en liet de vaas vallen. Lucy schoot weg.

‘Goed bezig, brokkenpiloot,’ mompelde ik tegen mezelf toen ik hem weer opraapte. Ik zag nog een hardnekkig stukje potgrond tegen de binnenkant plakken en spoelde hem nog eens uit, maar het spul wilde niet losraken.

De rozenknoppen gingen heen en weer. Dat kwam vast door de wind, maar deze keer had ikzelf niets gevoeld.

Voor de eerste keer voelde ik me niet prettig in de tuin van mijn oma.

Het was een vreemd gevoel, en iets waar ik niet op zat te wachten. ‘Het begint al laat te worden,’ zei ik tegen mezelf, alsof dat alles verklaarde.

Zo vlug als ik kon, pakte ik de rozentang die onder de tuinslang lag. Ik knipte een grote rode bloem af, met een steel die zo dik als mijn vinger was, en stopte die in de vaas, samen met een laagje water. Toen haastte ik me terug in de richting van het huis en lette ik erop dat ik geen druppel morste.

‘Lucy,’ riep ik, waarbij ik me half afvroeg of het stinkdier niet gewoon de bron was van het vreemde geritsel in de rozenstruiken achter me. ‘Kom maar, meisje.’

Ze kwam aanrennen van onder haar verstoppelkje onder de veranda. Ook zij was ergens van geschrokken.

Het huis was nooit wat je noemt doorsnee geweest. We hadden vissen in de vijver die zo groot als katten waren; het kwam geregeld voor dat ik vuurvliegjes op de zolder tegenkwam.

Maar dit was ongebruikelijk, zelfs voor mijn voorouderlijk huis. Ik vond het maar niets.

Vooral toen de ramen begonnen te rammelen.

‘Wat moet dat nou, meisje?’ vroeg ik aan Lucy. En aan mezelf.

Ze draaide zich om en ging weer onder de veranda zitten. Verdomme nog aan toe. Ze kroop ’s nachts vaak onder mijn dekbed en ik wilde niet dat ze onder de viezigheid zat.

Je hebt geen idee hoe lastig het is om een stinkdier in bad te doen.

Er kwam een laag kraakgeluid uit het huis. De haren op mijn armen gingen rechtoverreind staan. Misschien was Lucy toch de slimste van ons tweeën. Jammer genoeg was de veranda niet hoog genoeg voor mij.

In plaats daarvan liep ik met langzame stappen de donkere keuken in.

Mijn ogen moesten wennen aan het donker. Niet voor de eerste keer wenste ik dat ik op z'n minst één lamp had gehouden. Met trillende vingers stak ik de grote, oranje kaars met drie pitten aan die ik de afgelopen paar dagen gebruikt had.

In huis was het doodstil. Bijna alsof het ergens op wachtte.

'Ben jij dat, oma?' vroeg ik fluisterend. 'Ben je boos dat ik het huis ga verkopen?'

Als ze ook maar even vanuit de hemel op me neer had gekeken – en ik wist zeker dat ze dat deed – dan zou oma toch moeten begrijpen dat ik geen andere keuze had gehad in de kwestie.

'O nee,' zei een spookachtige, mannelijke stem. 'Jij blijft mooi zitten in dit huis, liefje.' Tot mijn ontsteltenis en verbijstering realiseerde ik me dat de stem uit de vaas kwam. Ik liet hem vallen.

De deur achter me sloeg dicht. De grendel klikte uit zichzelf op slot en de vaas tolde rond op de vloer tot hij ratelend tot stilstand kwam.

Het werd heel koud in de keuken. Ik stapte naar achteren, tot mijn rug tegen massief hout aankwam. Ik had nog nooit een geest gezien of een geest gehoord, hoewel ik wel *Ghost Adventures* op televisie had gekeken en ik er zeker wel in geloofde en Jezus Christus ik zat opgesloten.

Ik voelde mijn vingers niet meer, en mijn ledematen overigens ook niet. Mijn hele lichaam was ijskoud geworden. 'Wat wil je van me?' vroeg ik, met bevende stem. Aangezien ik niet ter plekke mordsdood op de grond was gevallen door een hartaanval, kon dit maar beter mijn de oplossing voor mijn problemen betekenen. 'Waarom ben je hier?'

De stem lachte, alsof hij warempel in zijn nopjes was. 'Ik ben hier omdat jij, prinses, me hier gevangen hebt gezet.'

HOOFDSTUK 2

Ik had geen idee waar dat op sloeg, maar aan de toon in zijn stem was duidelijk te horen dat hij me niet erg dankbaar was. Ik moest zien te ontsnappen. *Rennen.*

Maar ik kon nergens naartoe. Er kwam een koude windvlaag uit de vaas die voor me stond. Ik drukte mijn rug tegen de vergrendelde deur achter me; ik baadde in het angstzweet.

Ik probeerde rustig te blijven, het hoofd koel te houden. Maar dit was niet het soort situatie waar ik me uit kon praten. Oké, gebruik je verstand dan. Oma zei altijd dat ze met geesten kon praten, dat het iets was dat bij het Amerikaanse Zuiden hoorde. Maar ik had het haar nooit met eigen ogen zien doen. Of gehóórd dat ze antwoord kreeg.

Ik flapte het eerste eruit wat in me op kwam. ‘Ik zal je vaas teruggeven aan de Wydells. Vanavond nog. Je bent er weer voor je het goed en wel doorhebt.’ Terug naar het graf, of in ieder geval terug naar huis. Is dat niet wat geesten doorgaans wilden?

Er daalde een deken van mist op me neer. Mijn huid werd gepijnigd door ijskoude speldenprikjes. Een stem in de lucht sprak rechtstreeks

in mijn rechteroor. ‘We hebben wel grotere problemen aan ons hoofd, liefje.’

‘Nee, jij hebt grotere problemen.’ Ik raapte mijn moed bij elkaar en dwong mezelf met vaste stem te spreken. ‘Ga weg,’ beval ik hem. ‘Ik eis dat je dit huis verlaat. Nu.’

Hij grinnikte zacht, vlak bij mijn oor. ‘Vind je dat niet een beetje al te dramatisch?’

Vlammen schoten de lucht in, bij de kaars die naast me stond, ook bij de dikke kaarsen bij het fornuis en mijn kleine theelichtjes op de vensterbanken. ‘Je vindt mij te dramatisch?’ spuwde ik.

Een fantoom werd flikkerend zichtbaar, recht voor mijn neus. Hij verscheen in zwart-wit, maar ik kon zo door hem heen kijken. Bijna dan. Hij droeg een streepjespak in jaren-'20-stijl met omgeslagen broekspijpen en een brede stropdas. Zijn borst bevond zich voor mij op ooghoogte, waardoor hij er onnatuurlijk lang uitzag.

Mijn bloed stolde en ik dwong mezelf omhoog te kijken. Hij had een langvormig gezicht met een scherpe neus, waardoor hij volslagen meedogenloos leek.

Zijn gezichtsuitdrukking verzachtte wat toen hij een lange zucht slaakte.

Ik drukte mijn rug weer tegen de vergrendelde deur. Hij zette nonchalant zijn witte panamahoed af en ik hapte naar adem bij het zien van het perfect ronde kogelgat in zijn voorhoofd. Hij gebarde ernaar met de rand van zijn hoed. ‘Springt nogal in het oog, hè?’

Ik wist niet wat ik daarop moest zeggen. Hij frunnikte aan de brede, zwarte rand van zijn hoed. Misschien moest ik voor een beleefde aanpak kiezen en net doen alsof ik niet merkte dat er twee centimeter boven zijn ogen, recht in het midden, een groot gat zat. Ik moest nu echt stoppen met staren. ‘Sorry,’ fluisterde ik.

‘Waarvoor?’ vroeg hij, en hij schonk me een boze blik. ‘Omdat je mijn as over je rozenstruiken hebt gegooid?’

Een nieuw soort angst maakte zich van me meester. ‘Waren dat...’ O mijn God. ‘Ik had geen idee.’

Hij keek me met een scheef hoofd aan. ‘Spijt het je dat je mijn geest op jouw terrein gevangen hebt gezet?’

Mijn keel voelde droog aan. ‘Heb ik dat gedaan dan?’

Hij duwde zijn hoed terug op zijn hoofd. ‘Dit is nog erger dan een kogel door het hoofd krijgen,’ bromde hij.

Hij begon te ijsberen.

Ik verroerde me niet. ‘Jij kan het weten,’ bracht ik naar voren.

Hij deinsde terug alsof ik hem geslagen had. ‘Vind je dat grappig soms?’

‘Nee. Ik zou niet durven.’ Alleen... vreselijk onhandig. Ik wist niet wat ik anders nog moest zeggen. Hoe houd je een beleefd gesprekje met iemand die op zo’n tragische wijze om het leven is gekomen?

Hij rechtte zijn schouders en trok ze naar achteren. ‘Niemand steekt de draak met mij. Hoor je dat? Weet je wel wie ik ben? Ik ben Frankie de Duitser. Alle mannen zijn bang voor me. Alle vrouwen verlangen naar me.’

Ik voelde er niets voor pietluttig te doen tegenover een geest die me in mijn eigen keuken in het nauw had gedreven, maar... ‘Hoor jij niet in Chicago te zitten of zo?’ Was dat niet de plek waar gangsters woonden?

Hij snoof spottend. ‘Chicago mogen de Italianen hebben. Het Zuiden behoort toe aan de Duitsers. En die verdomde Harpen,’ voegde hij er met tegenzin aan toe.

‘Wie?’ vroeg ik.

‘De Ieren,’ gromde hij.

‘Dat klinkt als een redelijke deal,’ wist ik uit te brengen. Ik wist niet wat ik moest doen. Ik kon uit de voeten met flauwvallende weduwen en

krijgsende Zuidelijke schoonheden. Niet met levensechte - of in dit geval dode- gangsters die bereid waren om alles dood te maken. Hij was een crimineel. Iemand had het nota bene nodig gevonden om hem door het hoofd te schieten.

Ik wist niet waar deze man, deze geest, toe in staat was. Hij was duidelijk niet vies van het gebruik van geweld. Ik verdrong mijn angst voldoende om te kunnen vragen: ‘Ga je mij kwaad doen?’

Hij trok zijn schouders met een ruk naar achteren bij de gedachte. ‘Ik doe rokkendragers geen kwaad,’ snauwde hij, alsof het idee alleen al hem beledigd had.

Ik wist niet zeker of ik dat geloofde.

‘Luister, popje,’ zei Frankie, op enigszins zachtere toon. ‘Als je oudoom huppelepup sterft, bestaat er een goede reden waarom je zijn as uitstrooit. Uitstrooit.’ Hij bewoog met zijn armen alsof hij vogels aan het voeren was of iets dergelijks. ‘Je laat die as met de wind meevoeren. Je geeft de geest de vrijheid die hij wil.’ Zijn stem klonk gewichtiger. ‘Je dumpst die as niet allemaal op één plek om er vervolgens bovenop te stampen,’ voegde hij eraan toe, met gebalde vuisten.

‘Ik heb er niet op gestampt,’ merkte ik op.

Hij gaf me een vuile blik. ‘Je moet iets doen en de as uit de aarde gaan halen.’

‘Dat kan niet.’ Ik kromp ineen. ‘Ik heb je as de grond in gespoten.’

Hij snoof, alsof de natuurwetten slechts bijzaak waren. ‘Nou, spuit het er dan weer uit. Ik bekijk je met argusogen tot je het voor mekaar hebt.’

Dat was onmogelijk. ‘Je begrijpt het niet. Het spijt me dat dit gebeurd is, maar ik kan er nu niets meer aan veranderen.’ Ik kon de natuurwetten niet naar mijn hand zetten. Zelfs niet voor een kwaai geest.

Hij ging iets verder van me af staan, bij het eikenhouten keukeneiland van mijn oma. Dat zat vastgeschroefd, anders was het ook meegenomen,

net als de rest van de meubels. ‘Ik heb de tijd.’ Hij zei het op dreigende toon, terwijl hij met zijn hand over het keukenblad streek, alsof hij er echt iets van voelde. Jen wie weet, misschien was dat ook zo.

‘Nou. Die tijd heb ik niet. Dit huis gaat morgen in de verkoop.’ De vertrouwde knoop in mijn maag was terug. Ongetwijfeld zou het snel verkocht zijn.

Hij ramde met zijn vuist op de houten snijplank. ‘Jij gaat mij níet op dit perceel gevangen zetten en het dan verkopen.’

‘Jawel, tenzij ik voor het eind van de week ergens twintigduizend dollar vandaan kan halen,’ snauwde ik terug.

Ik had het mijn familie gevraagd. Ik had het mijn vrienden gevraagd. Niemand kon zoveel missen. In deze regio was er bij veel mensen trots, maar dat ging niet altijd met een hoop geld gepaard. Ik had zelfs een banklening aangevraagd. Ze hadden één blik op mijn studieschuld geworpen en me de deur gewezen. Het was hopeloos.

De geest sloeg zijn armen over elkaar voor zijn borst. ‘Twintig mille, hè?’

Misschien ging hij nu inzien hoe onmogelijk het was en kraste hij eindelijk op. ‘Mijn ex-verloofde, die me trouwens ook jouw urn heeft gegeven, heeft via de rechter dat bedrag plus nog een hoop meer van me geëist, na het Grote Incident.’ Ik sloeg mijn armen voor mijn borst. ‘Maar hoe Beau Wydell ooit aan jouw urn is gekomen...’ Om die vervolgens aan mij als cadeautje te geven, de eikel. ‘...is me een raadsel.’

De gangster ging op het mooie keukenblad van mijn oma zitten, waar hij een oorveeg voor zou hebben gekregen als zowel mijn oma en Frankie nog in leven waren geweest. ‘Ik ben zijn overgrootoom,’ zei hij terloops.

‘Dat verklaart een hoop,’ mompelde ik.

De gangster keek me boos aan. ‘Verdomme. Hij moet je heel wat hebben aangedaan.’

‘Hij viel mijn zusje lastig in de gang voor onze bruidssuite na de receptie op de avond voor de bruiloft.’ Ik had gevraagd of ze op die avond met mij in de bruidssuite wilde overnachten. Ze was even weggegaan om een fles wijn te halen en in tranen teruggekomen. ‘Hij had haar betast en hij had nog veel ergere dingen gedaan als zij hem niet in zijn kruis had getrapt.’

‘Ik mag je zusje wel,’ concludeerde Frankie.

Ik snoof. ‘Ik kan er nog steeds niet bij dat hij die kant van zichzelf verborgen had weten te houden, tot het bijna te laat was.’ Toen ik Beau ermee confronteerde, probeerde hij het te ontkennen. Daarna zei hij dat het een vergissing was. En dat ik het maar moest pikken. Ik kon de bruiloft toch niet meer afzeggen.

Dat had hij gedacht.

Frankie schoof naar de rand van het keukenblad. ‘Moet je horen. Dit is wat we gaan doen.’ Hij verstrengelde zijn handen voor zijn lichaam en leunde met zijn ellebogen op zijn knieën.

‘Wat wij gaan doen?’ vroeg ik. Ik kon me niet herinneren dat ik de handen ineem had geslagen met een dode gangster.

‘O?’ Hij trok zijn handen los. ‘Dus je hebt zelf een idee?’

‘Nee,’ gaf ik toe. Hij krabde aan zijn lange, dunne neus. ‘Oké, ik denk aan het volgende. De oude mevrouw Hatcher was getrouwd met een man die ze niet heel erg miste toen hij overleed. Maar die man kwam in 1965 in het bezit van een heleboel contant geld.’ Hij keek me indringend aan. ‘Meer dan jij nodig hebt.’

Ik verstijfde. Hij had een plan om mijn huis te redden. Wat hij ook suggereerde, kon nooit veel goeds zijn. Durfde ik dit aan?

‘Hoe was hij aan dat geld gekomen?’ Ik ging zeker niet betrokken raken bij iets onwettigs.

Frankie haalde zijn schouders op. ‘Hij had bij paardenraces zijn hele hypotheekaflossing ingezet op een paard waar bijna niemand op had

gewed. Het verdomde beest won. Hij verborg het geld op zijn landgoed. Alleen, hij was een idioot en stierf net nadat hij het had verstoppt.’

Dat laatste deel van het verhaal had ik al eens eerder gehoord. Maisie Hatcher had elke boom, struik en bloem in haar achtertuin uitgegraven, op zoek naar het verborgen kapitaal van haar echtgenoot. ‘Ze zwoer dat er geld onder een van de bomen op haar landgoed lag. Wij dachten altijd dat ze gek was.’

Zijn mondhoeken krulden omhoog. ‘Het ligt niet onder een boom. Het ligt verstoppt in een kistje met de afbeelding van een boom in het deksel.’

Nou, dit was te gek voor woorden. Ik stapte op de geest, af met hernieuwde moed. Of misschien wilde ik hem laten zien dat ik niet meer zó bang was. ‘Je zou toch denken dat haar man betere aanwijzingen had achtergelaten.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Oskar Hatcher was een klootzak. Nu nog steeds.’

Ik hield mijn hoofd scheef. ‘Hoe weet je dat?’

‘Hij staat achter je.’

De lucht werd uit mijn lichaam geslagen. Ik krijste en draaide me vliegensvlug om. Mijn hart ging tekeer. Ik zag geen hand voor ogen in de duisternis. ‘Waar staat hij?’

Frankies gegrinnik achter me klonk alsof er kiezelsteentjes over een rots werden gesleept. ‘Je vriendin had gelijk. Je bent echt goedgegelovig.’

‘Jij bent echt een eikel.’ Het zweet op mijn rug gaf me een koude rilling. Ik draaide me weer naar hem toe. ‘Hoelang heb je al naar mij zitten kijken?’

Hij gaf geen krimp, ondanks mijn gestaar. ‘Beeld je maar niets in. Het grootste deel van de tijd ben ik de dames op het kerkhof aan het versieren. Of ik zwerf wat rond, om te kijken of er nieuwe geesten bij zijn gekomen.’ Hij grijnsde. ‘Die Confederale soldaten van

de Twaalfde Infanterie organiseren te gekke pokerwedstrijden. En de helft van die gasten kan niet eens bluffen. Hij ging rechterop staan. 'Ik was wel aanwezig bij de leegverkoop. Ik snap niet dat die waardeloze tuinmeubels er eerder uit zijn gegaan dan ik.'

Het was hem gelukt me op wel tien verschillende manieren uit de tent te lokken. Maar ik moest mijn aandacht nu op iets anders vestigen. Ik moest mijn innerlijke Scarlett O'Hara uit *Gone With the Wind* loslaten. Ik had om een wonder gevraagd en dat had ik... soort van gekregen. Ik had tenminste een nieuwe kans gekregen, met geld dat min of meer legaal was. In ieder geval wist niemand dat het er lag. 'Oké, dus we gaan naar Maisie Hatchers huis,' begon ik. 'Wacht. Jij kunt hier niet weg.'

Hij hield zijn hoofd scheef. 'Wel als ik met jou meega.'

Even stond ik daar versted van, en niet in de goede zin. 'Oké. Dan vertrekken we. Dan gaan we met Maisie praten,' zei ik, vooruitdenkend. 'We mogen haar beslist niet vertellen dat je met Oskar gepraat hebt.'

Hij sprong van het keukenblok. 'Dat doen we natuurlijk niet. We sluipen haar land op. We nemen het geld mee. Zo simpel als wat.'

Ik kromp ineen, alsof hij me geslagen had. 'Ik ga niet van haar stelen.'

'In principe is het haar geld niet,' merkte de geest op.

Ik was het daar niet mee eens. Het was geld dat haar echtgenoot heeft gewonnen. Haar eigendom dus. 'Die arme vrouw heeft al vijftig jaar naar die schat lopen zoeken.' Ik had Maisie meerdere keren gesproken omdat ze in oma's kerkgroep zat, en ik mocht haar wel. 'Ze is een excentriekeling en ze heeft niet veel op de bank staan.'

Frankie rolde met zijn ogen. 'Goed dan. Dan zeggen we dat jij het geld opgraaft als zij je er tachtig procent van geeft.'

'Nee,' zei ik vlug.

Hij sloeg zijn armen over elkaar voor zijn borst. 'Zestig.'

‘Vergeet het maar.’ Mijn oog viel op de schaduwen van de kaarsen die op de muren dansten. ‘Misschien laat ze ons niet eens haar terrein op. Ze is een kluizenaar geworden.’

Frankie gooide zijn armen in de lucht. ‘Wat ga je in hemelsnaam dán doen?’

Hij stond recht voor me stil. Ik rechtte mijn rug en bleef bij mijn standpunt. ‘Ik ga geen misbruik maken van een oude vrouw.’ Ik had mijn principes. En mijn trots. Ik dacht er even over na. ‘Ik zal haar terrein op sluipen, maar alleen omdat we geen andere keuze hebben.’ Het was ook in Maisies eigen voordeel. ‘Als we het geld hebben gevonden, vragen we om een beloning. Misschien heeft Maisie dan wel zin om vrijgevig te zijn.’

‘O krijg toch wat.’ Hij rolde met zijn ogen. ‘Je zult echt meedogenlozer moeten worden als je deze plek wil houden.’

Ik kwam in de verleiding om onder zijn neus te wrijven wat zijn eigen meedogenloosheid tot gevolg had gehad, maar ik wist me in te houden. ‘Het gaat zo ook prima.’

Hij schudde zijn hoofd, alsof hij alleen mijn aanwezigheid al vermakelijk vond. ‘Het is ongelooflijk dat de mensen van deze wereld nog niet de vloer met je hebben aangeveegd.’

Soms gebeurde dat wel, maar dat ging ik hem niet aan zijn neus hangen. Niet nu.

Ondanks alles moest ik wel geloven dat eerlijkheid het langst duurde. Dat ik het geluk weer aan mijn zijde kreeg als ik een goed persoon was. Het alternatief was ondenkbaar.

‘We gaan dit echt doen dus?’ vroeg ik, zenuwachtig van top tot teen. Ik probeerde mezelf op te hitsen. Ik had de wet nog nooit overtreden, tenzij je die een of twee bekeuringen wegens te hard rijden meetelde. Ik was in ieder geval wel gekleed om op avontuur te gaan. Ik had nog steeds mijn Keds-sneakers en een casual, paars zomerjurkje aan, na

deze broeierige dag schoonmaken en dozen inpakken. ‘Het zou weleens kunnen lukken.’ Ik wilde het zo wanhopig graag.

Een oude vrouw zou haar lang verloren geld krijgen, waardoor ze hopelijk in een gulle bui zou zijn. En Frankie? Nou ja, die zat dan nog steeds gevangen in mijn rozenstruiken, maar we konden niet alles tegelijk aanpakken.

‘Mijn plannen werken altijd,’ zei Frankie, met een irritant air van zelfverzekerdheid, dat waarschijnlijk ook zijn dood tot gevolg had gehad. Zonder erbij na te denken wierp ik een blik op zijn voorhoofd, dat werd bedekt door de rand van zijn panamahoed. Hij ving mijn blik op. ‘Nou,’ corrigeerde hij zichzelf, ‘meestal dan.’

Ik besloot hem maar op zijn woord te geloven. Mijn zenuwen stonden op scherp door de opwinding en iets anders...een bepaalde verwachting? Ik had zoiets als dit nog nooit eerder gedaan en tot mijn verbazing was ik er eigenlijk niet op tegen. ‘Als het dan toch moet gebeuren, dan doen we het vanavond.’

Voordat de eerste openhuisbezoekers morgenochtend kwamen. Voordat ik de tijd kreeg om na te denken over hoe raar dit allemaal was.

Ik schrok op toen de achterdeur uit het slot klikte. Met een luid gekraak zwaaide hij open.

Frankie zette zijn hoed recht en gebaarde naar de deur. ‘Na jou, liefje.’ Hij bleef in de keuken staan wachten en ik stapte de veranda op. ‘Vergeet je niet iets?’

Ik stond stil en realiseerde me dat ik de vaas, die ik op de vloer had laten vallen, pontificaal voorbij was gelopen.

Urn. Ik corrigeerde mezelf in gedachten.

Ik kon nog steeds niet geloven dat ik zijn urn had leeg gekieperd.

Langzaam draaide ik me naar hem toe. ‘Dus je kunt hier niet weg, behalve als ik je urn vastheb?’ Ik stond er een beetje verbaasd van te

kijken. Zijn as zat er immers niet eens meer in. Daar ging ik hem echter niet aan helpen herinneren.

Hij fronste en was duidelijk slecht op zijn gemak nu ik dit onderwerp had aangesneden. ‘Je hebt me er niet helemaal uitgespoeld.’

‘Ah.’ Ik wist niet of ik blij moest zijn of spijt moest hebben. ‘Dus als ik je as niet bij me heb, kan je mij niet volgen.’

Hij stopte zijn handen in zijn zakken en voelde er niets voor om de zaak te verhelderen. ‘Ik kan je helemaal kierewiet maken als je thuis bent, maar verder... Moet ik je nu echt gaan vertellen wat ‘gevangenzetten’ betekent?’

‘Dus je kon overal naar toe gaan totdat ik...’ Geen wonder dat hij zo verongelijkt was.

Zijn gezichtsuitdrukking liet me weten dat ik die zin beter niet af kon maken. ‘Oké.’ Ik schoot langs hem heen de keuken in en rilde van de koude lucht die hij in de deuropening had achtergelaten. Ik trok de binnenste la naast de gootsteen open. ‘Ik denk dat ik hier nog een paar boodschappentassen in heb liggen.’ Hopelijk vatte hij dat niet op als een belediging. Wist ik maar wat de etiquette in dit soort situaties was.

De temperatuur zakte vijf graden en hij ging vlak achter me staan. ‘Pak een rugzak,’ zei hij. ‘Ik wil niet dat je me laat vallen, mocht je ergens van schrikken.’

Zoals ik in mijn keuken had gedaan.

‘Luister, ik ben geen onnozele Zuidelijke schoonheid.’ Ik ging rechtop staan en liet ons beiden schrikken toen ik midden in zijn borstkas overeind kwam. Het was alsof ik in de vrieskoude regen naar buiten stapte. Of midden in een wolk stond. Het voelde koud, nat en verschrikkelijk ongemakkelijk, alsof ik zijn persoonlijke ruimte was binnengedrongen, op de ergst denkbare manier.

Allebei verstijfden we even. Toen schoot hij naar achteren en ik huiverde.

‘Sorry.’ Ik klopte mezelf af om van dat waterige, ijskoude gevoel van hem af te komen, maar deed mijn best om het er niet uit te laten zien alsof ik hem van me afveegde. Ik had geen moeite hoeven doen. Hij keek niet naar mij. Hij hing ineengedoken in de hoek van de keuken, tegen het plafond aan, ver bij me vandaan aan de andere kant van de ruimte.

‘Wil je dit soms moeilijker maken dan het al is?’ wilde hij weten, alsof het mijn grootste levensdoel was om hem in het hiernamaals te pijnigen.

‘Het was een oprechte vergissing,’ zei ik snel, terwijl ik nadacht over iets anders iets anders om te zeggen, wat dan ook, waar we ons niet allebei zo belabberd door voelden. De ruige, stoere gangster zag er bijna uit alsof hij het in zijn broek deed, boven mijn lege mokkenrekje.

Dus deed ik wat mijn moeder en de moeder van mijn moeder daarvoor hoogstwaarschijnlijk gedaan zouden hebben. Ik veranderde van onderwerp.

‘Ik dacht dat een tas met ritssluiting de beste oplossing was voor jouw... urn.’ Ik probeerde zo nonchalant mogelijk over te komen. ‘Maar zo’n tas heb ik niet. Mijn rugzak was een cadeautje van mijn ex en die heeft hij meegenomen toen hij wegging.’ Omdat Beau echt heel hard een roze rugzak met panterprint en vakjes met dubbele ritsen nodig had.

Frankie trok zijn lange gezicht tot een frons. ‘Ik heb mensen voor wel minder neergeschoten,’ mompelde hij tegen zichzelf.

Zo had iedereen wat.

Ik pakte een stoffen boodschappentas en schudde er boven de gootsteen een paar stukjes uienenschil uit. Toen pakte ik Frankies urn op. Ik stopte hem erin en daagde hem uit om er nog een woord aan vuil te maken.

Dat deed hij niet.

Ik pakte een theedoek en veegde het gemorste water weg voordat ik de roos op het aanrecht legde. Ik had immers geen andere vaas meer.

‘Goed dan.’ Ik hield de deur voor hem open. ‘Dan gaan we maar eens op zoek naar dat verborgen kontante geld.’ Ik complimenteerde mezelf met mijn efficiëntie. We hadden niet de hele avond de tijd.

Frankie zweefde naar beneden, met zijn schouders naar voren gehangen. Toen maakte hij mijn gebaar zinloos, door via de massieve muur de veranda op te gaan. Ik zuchtte. Het maakte niet uit. Ik gebruikte de deur en deed hem achter me dicht zonder hem af te sluiten.

‘Ik kan niet geloven dat jullie dachten dat er sexy afbeeldingen op mijn urn stonden,’ mopperde hij toen we over het trapje liepen.

Het zou het beleefdste zijn om er niet op in te gaan, maar als ik geen tegengas gaf aan deze man, ging hij nog denken dat hij zomaar over me heen kon walsen.

‘Kun je me het echt kwalijk nemen?’ vroeg ik, terwijl ik hem vanuit mijn ooghoeken aankeek. Ik bedoel: ‘Het was een meisje en een jongen –’

‘Die de tango dansen,’ snauwde hij.

‘Zo zou je het ook kunnen zien.’

Hij slaakte een zucht vol spijt. ‘Ik hield vroeger zo van dansen.’

‘En die extra jongen dan?’ vroeg ik.

Hij keek me met een scheve blik aan, alsof hij wilde zeggen dat ik gek was. ‘Die bespeelt een op maat gemaakte, met uiterste precisie gedecoreerde bandoneon met ivoeren ingelegde handstukken en versieringen met een veermotief. Uit Argentinië,’ voegde hij eraan toe, alsof dat doorslaggevend was.

Ik haalde mijn autosleutels uit mijn broekzak. ‘Wij dachten dat het een geit was.’

‘Mijn rechterhand, Suds, heeft die graving gemaakt,’ blafte hij. ‘Hij heeft er een week over gedaan.’

‘Misschien had Suds minder tijd aan stelen moeten besteden en in plaats daarvan meer kunst moeten creëren.’ Ik sprak de woorden amper uit. Frankie had het toch gehoord.

‘Kan je niet iets anders bedenken om me mee te beledigen? Ik vond al dat je jezelf overtrof toen je mijn as op je rozenstruik dumpte, maar je blijft me maar verrassen.’

We liepen over de oprit naar mijn auto, een avocadogroene Cadillac uit 1978 die ik tweedehands van mijn oma had gekocht. Gelukkig was het ding waardeloos, anders had ik die ook nog moeten verkopen. ‘Je gaat het echt nooit meer laten rusten, hè?’ Ik maakte de autodeur open.

‘Nee.’ Hij verdween uit het zicht en verscheen toen op de rijdersstoel. Leuk trucje. ‘Ik ben meer het type voor wraakacties,’ zei hij, achteroverleunend tegen de versleten stoelbekleding.

‘Super.’ Ik ging naast hem zitten en stak mijn sleutel in het contactslot. ‘Een wraakzuchtige geest.’

Hij schudde zijn hoofd en ik startte de motor. ‘Je zou eens moeten weten, liefje.’